

GEBED

God, barmhartige Vader, U hebt uw dienaar bisschop Alvaro de genade verleend om een voorbeeldige herder te zijn in dienst van de Kerk en een trouwe zoon en opvolger van de heilige Jozefmaria, stichter van het Opus Dei. Geef dat ook ik trouw beantwoord aan de eisen van mijn roeping als christen en dat ik van alle ogenblikken en omstandigheden van mijn leven gebruik weet te maken om U te beminnen en het Koninkrijk van Jezus Christus te dienen. Gewaardig U uw dienaar Alvaro te verheerlijken en verleen mij op zijn voorspraak de gunst die ik U vraag... (eigen intentie). Amen.

Onze Vader, Wees gegroet,
Eer aan de Vader.

- Met de heilige Jozefmaria in 1972.
- In Nigeria op 12 november 1989.
- Zegent een zieke op 13 september 1988.

Dit Informatiebulletin wordt gratis verspreid.

Wie aan de verspreiding ervan zou willen bijdragen, kan een gift overmaken op: NL23INGB0003740023, ten name van Hulpfonds Bureau heiligverklaringen - Opus Dei, Amsterdam.

Wij zijn onze lezers en lezeressen erkentelijk wanneer zij ons namen en adressen opgeven van mensen die het ook op prijs stellen dit Informatiebulletin te ontvangen.

Imprimatur:
Mgr. Javier Echevarría,
prelaat van het Opus Dei

Prelatuur van het Opus Dei
Informatiebulletin Álvaro
del Portillo
Jan Luijkenstraat 52
1071 CS Amsterdam
info.nl@opusdei.nl

ISSN: 1567-5556

Grafische vormgeving:
MCM S.r.l. - Florence
Maquette: Daniele Rettori

Álvaro del Portillo

In afwachting
van de zaligverklaring

Decreet over
het wonder

Informatiebulletin nr. 6
maart 2014

3 VAN DE REDACTIE

4 DECREET OVER HET WONDER

7 INTERVIEW

9 GUNSTEN VAN DON ÁLVARO

Mgr. Álvaro del Portillo werd op 11 maart 1914 geboren in Madrid. Hij promoveerde als civiel ingenieur en later werd hij ook doctor in de geschiedenis en in het kerkelijk recht. In 1935 vroeg hij toegelaten te worden tot het Opus Dei. Al snel was hij de naaste medewerker van de heilige Jozefmaria. Op 25 juni 1944 ontving hij de priesterwijding en vanaf dat moment zette hij zich onbaatzuchtig in bij de uitoefening van zijn priesterschap.

In 1946 verhuisde hij naar Rome. Zijn dienst aan de Kerk blijkt ook uit de toewijding waarmee hij de taken vervulde die de Heilige Stoel hem toevertrouwde. Na het overlijden van de heilige Jozefmaria werd hij op 15 september 1975 gekozen tot zijn opvolger in het bestuur van het Opus Dei. Als het Opus Dei op 28 november 1982 een personele prelatur wordt, benoemt de zalige paus Johannes Paulus II hem tot prelaat van het Opus Dei en op 6 januari 1991 ontvangt hij de bisschopswijding van de paus. De werkzaamheden van de eerbiedwaardige dienaar van God in het bestuur van het Opus Dei kenmerkten zich door trouw aan de geest van de stichter en diens boodschap, en door de inzet om de apostolische werkzaamheden van de prelatur in dienst van de Kerk uit te breiden.

In de vroege morgen van 23 maart 1994, enkele uren na zijn thuiskomst van een pelgrimsreis naar het Heilig Land, riep de Heer zijn goede en trouwe dienaar tot zich. Nog dezelfde dag kwam de zalige Johannes Paulus II bij zijn stoffelijk overschot bidden, dat thans rust in de crypte van de prelaatskerk van Onze Lieve Vrouw van de Vrede, in Rome. Op 28 juni 2012 ondertekende Benedictus XVI het decreet over de deugden en op 5 juli 2013 gaf paus Franciscus de goedkeuring voor het decreet over het wonder dat toegekend wordt aan de eerbiedwaardige Álvaro del Portillo.

VAN DE REDACTIE

Op 5 juli 2013 heeft paus Franciscus verklaard, dat het wonder vaststaat van een genezing toegeschreven aan de eerbiedwaardige Álvaro del Portillo. Bij deze zelfde audiëntie heeft hij aangegeven dat het decreet van een wonder van de zalige Johannes Paulus II gepubliceerd moest worden en heeft hij toegestaan dat er geen wonder nodig is voor de zalige Johannes XXIII, waarmee hij de weg opende voor de heiligverklaring van deze twee pausen, op 27 april 2014. Eveneens heeft hij andere decreten over wonderen, heldhaffige deugden en martelaarschappen van verscheidene Dienaren Gods goedgekeurd. De prelaat van het Opus Dei, mgr. Javier Echevarría, heeft de gelovigen van de Prelatur meteen een brief geschreven waarin hij zijn dankbaarheid jegens God en de Allerheiligste Maagd Maria uitte voor deze stap die de laatste is voor de zaligverklaring van de eerbiedwaardige dienaar van God Álvaro del Portillo. Hij benadrukte dat het gaat om een nieuwe oproep van God om te groeien in het verlangen naar de heiligheid ten dienste van de Kerk. In deze brief heeft hij eveneens enkele suggesties gedaan,

met de wens ons te helpen ons persoonlijk op de zaligverklaring van don Álvaro voor te bereiden: fijngevoeliger zijn in onze vroomheid, ons werk en de gewone bezigheden heiligen, ons inspannen om midden in de wereld contemplatief en apostolisch te zijn, door het voorbeeld na te volgen van de heilige Jozefmaria en van zijn eerste opvolger als Vader en Herder van het Opus Dei. Hij raadde ook aan «om de devotie te verspreiden tot don Álvaro, deze beminnelijke persoon, die de Kerk heeft omschreven als «een mens van een grote goedheid en vriendelijkheid, in staat de zielen vrede en sereniteit door te geven»». En hij stelde voor: «neemt jullie toevlucht tot zijn voorspraak, in de zekerheid dat God de smeekbeden die jullie door middel van deze goede en trouwe dienaar tot Hem richten welwillend zal aanvaarden». ▲

- Ingenieur Álvaro del Portillo, 10 april 1944.
- 6 juli 1980, oversteek van Het Kanaal met Mgr. Javier Echevarría en Mgr. Joaquín Alonso.
- Zegent een zieke in Madrid, 24 november 1993

CONGREGATIE VOOR HEILIGVERKLARINGEN

VICARIAAT VAN ROME
EN PERSONELE PRELATUUR VAN HET HEILIG KRUIS EN OPUS DEI

ZALIGVERKLARING en HEILIGVERKLARING
VAN DE DIENAAR GODS
ÁLVARO DEL PORTILLO Y DIEZ DE SOLLANO
TITULAIR BISSCHOP VAN VITA

PRELAAT VAN DE PERSONELE PRELATUUR VAN HET HEILIG KRUIS
EN OPUS DEI
(1914 - 1994)

DECREET OVER HET WONDER

De Dienaar Gods Álvaro del Portillo y Diez de Sollano werd op 11 maart 1914 in Madrid geboren als derde van acht kinderen in een christelijk gezin. Hij was gepromoveerd in de civiele techniek, geschiedenis en kerkelijk recht. In 1935, toen hij 21 was, vroeg hij de toelating tot het Opus Dei. Na enige tijd werd hij de naaste medewerker van de heilige Jozefmaria. Op 25 juni 1944 werd hij priester gewijd. In 1946 vestigde hij zich in Rome om de heilige Jozefmaria bij te staan in het bestuur en de uitbreiding van het Opus Dei. Tevens vervulde hij met grote ijver vele taken voor de Heilige Stoel. Hij was consultant van diverse Congregaties van de Romeinse Curie. Tijdens het Tweede Vaticaans Oecumenisch Concilie was hij secretaris van de Commissie *De disciplina cleri et populi christiani en peritus* van diverse commissies. Op 15 september 1975 werd hij gekozen als eerste opvolger van de heilige Jozefmaria aan het hoofd van het Opus Dei. Op 28 november 1982

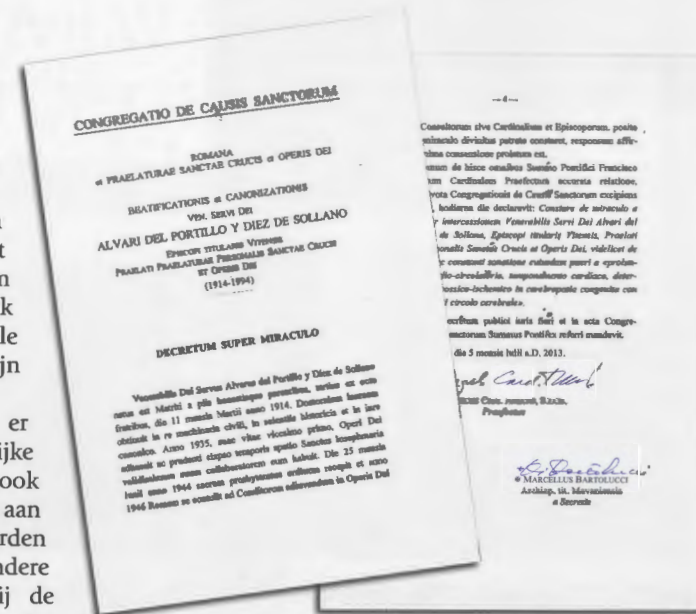
richtte de zalige paus Johannes Paulus II het Opus Dei als personele Prelatuur op en benoemde hij de eerbiedwaardige Álvaro del Portillo tot Prelaat. Op 6 januari 1991 werd hij door de Paus bisschop gewijd. Het meest opvallende kenmerk van zijn pastorale werk was zijn trouw aan de geest en de boodschap van de stichter. Hij beijverde zich voor de uitbreiding van de apostolaatwerken van de Prelatuur ten dienste van de Kerk. Gedurende de 19 jaar waarin hij het Werk geleid heeft, zijn in 20 landen blijvende apostolaatactiviteiten opgezet; zijn er meer dan duizend gelovigen van de Prelatuur door hem tot het priesterschap geroepen; heeft hij talrijke sociale initiatieven met een hulpverlenend karakter bevorderd; heeft hij een oude wens van de heilige Jozefmaria in vervulling doen gaan door in Rome de Pauselijke Universiteit van het Heilig Kruis te stichten; tot slot heeft hij vele andere werken in dienst van de zielen bevorderd. Hij heeft

door de vijf continenten gereisd om met kracht de waarheid van het Evangelie te verkondigen. In de vroege ochtend van 23 maart 1994, enkele uren na de terugkeer van een pelgrimsreis naar het Heilig Land, riep God hem tot zich. Onmiddellijk ontstonden in de hele wereld tekenen van zijn faam van heiligheid.

Onder deze tekenen zijn er op de eerste plaats geestelijke en materiële gunsten, alsook talrijke genezingen die aan zijn voorspraak werden toegeschreven. Bijzondere aandacht verdient daarbij de genezing van een kind dat op 10 juli 2003 werd geboren met een congenitale malformatie van beide hersenhemisferen, een neuronale migratiestoornis, een congenitale cyanotische cardiomyopathie ("tetralogie van Fallot") en een omfalocel. Tijdens de eerste levensdagen maakte het kind herhaalde hypoxisch-ischemische cerebrale laesies door en op 2

- Eerste pagina van het decreet over het wonder.
- Laatste pagina van het decreet over het wonder.
- 15 januari 1984, tijdens het bezoek van de zalige Johannes Paulus II aan het centrum ELIS in Rome.
- Foto van don Álvaro in 1975

augustus een hartstilstand door een massale pericardtamponade, welke tussen 30 en 45 minuten duurde. De artsen voerden een reanimatie uit zonder succes. Toen ze begonnen met de staking van de behandeling, nog voordat ze volledig gestopt waren, herstelde de cardiale activiteit spontaan. Tegelijkertijd riepen de ouders van het zieke kind, nadat zij van de toestand van hun zoonje op de hoogte waren gebracht, met steeds meer aandring de voorspraak van de Eerbiedwaardige Álvaro del Portillo aan en vroegen om zijn genezing. Volgens medisch oordeel had dit ischemische event ernstige neurologische schade moeten toebrengen en zelfs de dood van het kind kunnen veroorzaken.

Het functionele herstel was daarentegen volledig en blijvend. Het diocesane onderzoek naar deze genezing werd uitgevoerd door de kerkelijke rechtbank van Santiago de Chile, tussen 5 augustus 2008 en 6 augustus 2009.

- Tijdens een priesterwijding, juni 1993.
- Bij terugkomst van het Heilig Land begroet don Álvaro een familie op het vliegveld van Rome, enkele uren voor zijn overlijden.

Op 15 januari 2010 bevestigde deze Congregatie de juridische geldigheid van het onderzoek. De Raad van artsen van deze Congregatie verklaarde op 18 oktober 2012 dat een dergelijke genezing medisch onverklaarbaar is. Op 15 december 2012 vond een Bijzondere Bijeenkomst van de Theologische Consultors plaats. Onder voorzitterschap van de ondergetekende Kardinaal-prefect vond op 4 juni 2013 een Gewone Sessie van de betrokken Kardinalen en Bisschoppen plaats. Beide colleges, de Consultors en de Kardinalen en Bisschoppen, gaven eenstemmig een bevestigend antwoord op de vraag of het hier om een door God bewerkt wonder gaat. Paus Franciscus heeft, nadat hij van ondergetekende Kardinaal-prefect een nauwkeurige uiteenzetting ontving van het bovenstaande, het oordeel van de Congregatie voor Heiligverklaringen aanvaard en bekrachtigd en vandaag plechtig verklaard: *Het staat vast dat het hier om een door God bewerkt wonder gaat op voorspraak van de Eerbiedwaardige Dienaar van God Álvaro del Portillo y Diez de Sollano, titulair Bisschop van Vita, Prelaat van de personele Prelatuur van het Heilig Kruis en Opus Dei, namelijk de snelle, volmaakte en blijvende genezing van een kind na een «langdurige hartstilstand, harttamponade,*

met als gevolg een hypoxisch-ischemisch event op hersenen met pre-existente congenitale pathologie en eerdere cerebrovasculaire laesies».

De heilige Vader heeft bepaald dat dit decreet openbaar wordt gemaakt en opgenomen wordt in de Akten van de Congregatie voor Heiligverklaringen.

Gegeven te Rome op 5 juli 2013. ▲

ANGELO Card. AMATO, S.D.B.
Prefect

L. + S.

✠ MARCELLO BARTOLUCCI
Titulair aartsbisschop van Bevagna
Secretaris

INTERVIEW MET DE MOEDER VAN DE GENEZEN JONGEN

• Het hele gezin

Wanneer is uw zoon José Ignacio geboren en waren er hierbij complicaties?

Hij is geboren op 10 juli 2003. Er waren eigenlijk al ruim vóór zijn geboorte problemen. Al in januari 2003, toen ik van José Ignacio in verwachting was, zei men ons dat zijn geboorte niet makkelijk zou worden, aangezien het heel waarschijnlijk was dat hij met een omfalocel (buikwanddefect) geboren zou worden. Vanaf dat moment hebben wij ons aan don Álvaro aanbevolen en zijn bidprentje gebeden.

Had men geen gebrek aan zijn hart ontdekt?

Vóór zijn geboorte niet. Maar daarna hebben de artsen verschillende onderzoeken

verricht om de omfalocel zo spoedig mogelijk te kunnen opereren, en toen hebben ze direct ontdekt dat José Ignacio een hartgebrek had met ernstige gevolgen voor zijn bloedsomloop. (...)

Aanvankelijk wilden ze José Ignacio stabiliseren, hem uit het ziekenhuis ontslaan en een jaar later opereren, maar met het oog op de situatie besloten de doktoren een palliatieve operatie op hem uit te voeren, om hem later definitief te kunnen opereren. José Ignacio werd op 30 juli, 20 dagen na zijn geboorte, aan zijn hart geopereerd en gedurende de eerste 48 uur na de operatie ging alles heel goed.

• Aan het racen met zijn broertje.

Je zag dat de artsen tevreden waren. Daarna veranderde de situatie opeens. Op 2 augustus vroegen ze ons rond half 3 onmiddellijk naar de intensive care van de Katholieke Universiteit te komen, omdat José Ignacio er heel slecht aan toe was. We vermoedden dat het heel ernstig moest zijn. We hebben de hele tijd onderweg gebeden. Toen we aankwamen vroeg ik mijn kind te mogen zien en ze zeiden me dat het niet kon omdat ze hem aan het reanimeren waren. Ik kon bijna niet lopen van de zenuwen en omhelsde mijn schoonvader die daar op dat moment aanwezig was en ik begon het bidprentje van don Álvaro zonder ophouden te bidden. Ik had het af en ik begon meteen weer opnieuw. Iets anders deden we niet. We hebben verscheidene mensen gebeld en hun gevraagd iedereen te waarschuwen zodat ze voor José Ignacio tot don Álvaro zouden bidden. (...)

De hartstilstand heeft meer dan een half uur geduurd. De artsen dachten al dat hij dood was, want hij reageerde niet op de hartmassage en nergens op. Maar toen ze waren begonnen het op te geven, begon het hart van José Ignacio weer te kloppen.

Leidt José Ignacio nu een normaal leven?

Hij leidt het normale leven van een kind van zijn leeftijd, hoewel hij in het begin enkele moeilijkheden te boven heeft moeten komen waar andere kinderen niet mee te maken krijgen. We dachten dat hij, na alles wat hem is overkomen, alleen maar dood zou kunnen gaan of, als hij bleef leven, altijd in bed zou moeten liggen. Daarom kunnen we alles wat José Ignacio doet alleen maar verklaren door

een wonder van God en de voorspraak van don Álvaro. Hij is een fanatiek voetballer. (...) Hij houdt ook van tennissen en een tennisleraar die met hem heeft gespeeld zegt dat hij goed speelt en heel enthousiast is. Hij is gek op dansen: hij houdt veel van muziek en thuis zingt hij liedjes die hij zelf uitvindt met allerlei melodieën.

Hoe zou u het karakter en de persoonlijkheid van uw zoon omschrijven?

José Ignacio is een vrolijk, enthousiast en heel gemotiveerd kind. Wat in hem ook opvalt is dat hij niet makkelijk accepteert als iets hem niet lukt. Hij is behoorlijk zeker van zichzelf en sociaal. (...)

Thuis is hij ook een vrolijk kind, een vechtertje en levensgenieter. Hij was heel gelukkig met de geboorte van zijn broertje, iets meer dan een jaar geleden. Hij zingt voor hem, hij praat tegen hem, hij neemt hem in zijn armen, hij is bezorgd als hij huilt en hij let goed op de mensen die in de buurt van zijn broertje komen om hem te beschermen.

Mag ik u vragen wat deze gebeurtenis voor u en uw echtgenoot heeft betekend?

Op geestelijk gebied heeft het veel impact gehad. Ook in andere aspecten heeft het invloed gehad, maar het is vooral in het geestelijke aspect belangrijk geweest. Wanneer wij over ons leven als echtpaar nadenken, beseffen we dat het "avontuur" van José Ignacio een proces van bekering is geweest waardoor we heel dicht naar God toe zijn gegroeid.

Geloof u dat het wonder van José Ignacio een boodschap bevat die voor iedereen belangrijk kan zijn?

Het is een oproep tot hoop voor iedereen die moeilijkheden heeft. José Ignacio is een levende herinnering aan het geschenk dat God ons geeft door ons op deze wereld te zetten en zijn volharding toont ons dat het belangrijk is om dag in dag uit in de omstandigheden van ons leven te strijden en het beste van onszelf te geven. Wanneer we moeilijke momenten doormaken krijgen we door nauw verenigd te zijn met God de kracht om er uit te komen. ▲

G UNSTEN VAN DON ÁLVARO

Werk en vrede binnen het gezin

Al jaren wend ik me bij een moeilijke situatie binnen mijn familie onmiddellijk tot don Álvaro, en ik mag wel zeggen dat ik altijd een antwoord heb gekregen op mijn gebeden. Op de een of andere manier luistert don Álvaro elke keer weer, en hiervan heb ik steeds getuigd.

Op dit moment had ik hem al maanden – bijna een jaar – gevraagd om een baan voor een van mijn zwagers, die samen met mijn zusje zeven kinderen heeft. Zijn bedrijf is failliet gegaan en ze hadden het al lange tijd heel, heel krap. De spanning waaronder met name mijn zusje en zwager stonden begon door te werken in de sfeer binnen het gezin.

Altijd als ik informeerde of er positieve ontwikkelingen waren, kreeg ik een ontkennend antwoord en was de bezorgdheid op hun gezichten te lezen.

Daarom richtte ik me nu met aandrang tot don Álvaro, tegen wie ik heel openhartig ben en ik smeekte hem vurig en vol vertrouwen om een spoedige oplossing.

Onlangs sprak ik via skype met mijn familie, en toen wilde mijn zwager ook even wat vertellen. Met een stralend gezicht zei hij: "Je kunt don Álvaro nu een tijdje met rust laten, want ik heb werk".

Het is een baan die perspectieven biedt voor verdere ontwikkeling, en hem de gelegenheid geeft, met de nodige inspanningen, beetje bij beetje de schulden af te lossen en financieel de zaken weer op orde te krijgen. Ik ben don Álvaro zeer dankbaar voor deze geweldige gunst en bied hem hierbij mijn excuses aan voor het geval ik te veel bij hem heb aangedrongen.

De hoofdprijs

Een van onze acht kinderen lijdt aan een ernstige psychische aandoening waarvan hij nooit meer zal genezen, ondanks zijn medicatie, die wel gedeeltelijk helpt. Door de ziekte en de medicijnen is hij geestelijk verward en niet in staat blijvend een baan te vinden en in zijn levensonderhoud te voorzien. Ik heb gevochten tegen deze situatie, omdat ik hoopte dat mijn zoon zo onafhankelijk mogelijk zou kunnen zijn en voor zichzelf kan zorgen als ik er niet meer ben. Na vijf jaar in een psychiatrische kliniek werd mijn zoon geschikt bevonden voor een woongroep, ondanks het feit dat hij altijd aangegeven had op zichzelf te willen wonen, in zijn eigen huis. De artsen garandeerden ons dat dit op een dag zeker zou gebeuren, aangezien hij eraan toe was. Ik vreesde echter dat dit financieel nooit mogelijk zou zijn omdat hij niet genoeg inkomen had om zichzelf staande te houden. Dankzij don Álvaro heeft mijn zoon zijn droom waar kunnen maken. (...) Ik besloot hem te vragen om zijn bemiddeling zodat mijn zoon uit zijn financiële problemen kon komen. En zijn antwoord, via de jongen, was overweldigend.

Mijn zoon werkt twee dagen per week als bordenwasser in een klein café. Hij lijkt echt te genieten van zijn werk, hoewel het zwaar is

omdat het altijd heel druk is en hij alles met de hand moet afwassen, diep voorovergebogen boven een diepe industriële wasbak. Ik heb het zelf een keer gedaan en het was loodzwaar voor mijn rug. De situatie maakte me verdrietig en ik vroeg don Álvaro een eind te maken aan zijn financiële problemen.

Op een dag belde mijn zoon me en vroeg of het slecht was als hij in de loterij een lot kocht. Ik vroeg hem waarom en hij vertelde me dat zijn collega's elke week samen een lot kochten en hem hadden gevraagd mee te doen. We bespraken hoe hij op zijn werk vrienden zou kunnen maken, en dat dit hem zou helpen bij de groep te horen.

Een maand later belde mijn zoon en vertelde dat hij de loterij gewonnen had. Met zijn zevenen hadden ze 100 dollar gewonnen en ze hadden besloten voor dit hele bedrag nieuwe loten te kopen. Afgezien van de eigenaar waren de andere zes heel arm; eenvoudige arbeiders. Toen mijn zoon me op Moederdag weer belde, en vertelde dat hij de loterij had gewonnen, antwoordde ik dan ook: wat fijn, jongen. Hij was opgewonden en bleef maar zeggen 'de hoofdprijs!', en ik herhaalde steeds 'wat fijn, jongen'.

Vanwege zijn psychische aandoening en zijn verblijf in de psychiatrische kliniek heeft mijn zoon door de rechtbank een advocaat toegewezen gekregen. Deze belde me en zei dat mijn man en ik ons maar snel moesten organiseren aangezien we de volgende dag met onze zoon mee moesten naar het kantoor van de loterij. Ik begon me te realiseren dat het serieus werd, dus zegden we al onze afspraken af, en de volgende dag ontmoette ik mijn zoon, zijn advocaat, zijn collega's en het personeel van de loterij. (...)

Toen tot mij doordrong dat mijn zoon drie miljoen dollar gewonnen had raakte ik bijna in shock (...). Samen met de advocaat hebben we toen een fonds voor onze zoon opgericht, zodat het geld verstandig belegd kon worden, en ik hoop dat mijn zoon de rest van zijn leven verzorgd is.

Toen ik tegen mijn zoon zei dat ik geen auto wilde, antwoordde hij dat ik die zou kunnen gebruiken om mijn vriendinnen mee te nemen naar de bezinningsbijeenkomsten. Op dat moment dacht ik aan don Álvaro, en

realiseerde me dat we alles wel eens aan hem te danken zouden kunnen hebben. Vervolgens zei mijn zoon dat hij een megatelevisie voor ons zou kopen, aangezien we alleen een klein oud toestelletje hebben. Ik reageerde: 'nee joh, we hebben geen televisie nodig', en hij antwoordde: 'je zou hem kunnen gebruiken om films te vertonen bij je jeugdclub'. Toen wist ik zeker dat don Álvaro erachter zat.

En nu heeft mijn zoon zijn eigen huis, en binnenkort gaat hij daar op zichzelf wonen. Ik blijf bidden tot don Álvaro opdat hij op financieel gebied voor hem zorgt, en tot de heilige Jozefmaria opdat deze waakt over zijn geestelijk en spiritueel welzijn.

De ziekte genas vanzelf

In 2008 moesten wij onze twee jaar oude dochter A. naar de spoedeisende hulp brengen. Ze bleek een salmonella-infectie te hebben met als gevolg ernstige dysenterie. Dit had geleid tot een darmdraaiing.

Deze draaiing werd bevestigd via een echografie van haar buik, die gemaakt werd in aanwezigheid van de artsen die haar opgevangen hadden, waaronder de maag-darmspecialist. Men vertelde mij dat de draaiing onmiddellijk moest worden behandeld aangezien het risico bestond dat een deel van de darm zou afsterven. Er zou lucht in de darm worden gepompt zodat de darm weer vrij kon komen. Deze behandeling zou onder narcose plaatsvinden in de operatiekamer. In verband met het risico op een perforatie zou er voortdurend een chirurg bij zijn, voor het geval een spoedoperatie nodig was.

A. had extreem veel pijn, en ze huilde en schreeuwde het uit. Mijn man en ik besloten don Álvaro aan te roepen. Toen we dit bespraken moesten we bijna schreeuwen om elkaar te kunnen verstaan omdat onze dochter zo gilte van de pijn. Allebei begonnen we in stilte uit ons hoofd het gebed op het bidprentje van don Álvaro te bidden.

Op dat moment arriveerde mijn moeder en begon ook tot don Álvaro te bidden.

Nog geen kwartier later kwam de arts (chirurg) onder wiens verantwoordelijkheid A. behandeld zou worden. Hij verzocht om een tweede echo zodat hij zelf kon zien

waar de draaiing zich bevond, voordat ze de operatiekamer ingingen.

Toen ze deze nieuwe echo wilden maken kronkelde mijn dochter van de pijn. Ze werd ingesmeerd met gel en via het apparaat probeerden ze de darm goed in beeld te krijgen, wat heel moeilijk was omdat ze heel veel bewoog.

Mijn man en ik keken elkaar aan en ik zei dat we nog een laatste keer intensief tot don Álvaro moesten bidden. Na een tijdje werd ze rustiger. Eerst huilde ze nog zachtjes, en tot slot hoorden we haar alleen nog een beetje zuchten tot ze in slaap viel. De chirurg en het echoteam waren nog aan het zoeken naar de draaiing, maar na een poos stelden ze vast dat deze vanzelf verdwenen was.

Het voorgaande is niet iets wat nooit eerder gebeurd is, het is duidelijk geen wonder, maar mijn man en ik zijn er zeker van dat het een gunst van don Álvaro was.

Op zoek naar mijn eerste woning

R. IT-ingenieur, heeft een aantal jaren gewerkt in de landen rond de Perzische Golf, waar hij wat geld heeft kunnen sparen. Toen hij op een dag met een vriend van het Werk zat te praten, klaagde hij dat hij niet kon trouwen omdat hij, vanwege de veel te hoge prijzen, nog geen huis had. En hoewel hij hier in Libanon een goede baan heeft, vond hij maar geen aanbod dat aansloot bij zijn mogelijkheden.

De vriend moedigde hem aan een noven tot don Álvaro te beginnen en gaf hem een bidprentje. Twee dagen later al belde R hem 's avonds laat op om helemaal opgewonden te vertellen wat hem nu toch voor bijzonders overkomen was.

Hij was die middag toen hij het bidprentje kreeg gelijk met de noven begonnen. De volgende ochtend zag hij op de advertentiepagina van de krant een huis dat te koop stond voor de helft van de normale prijs, en geheel beantwoordde aan zijn financiële mogelijkheden. In de overtuiging dat het een vergissing was belde hij op, en het was ongelooflijk, maar de prijs bleek te kloppen.

Hoewel hij ervan uitging dat het huis wellicht in slechte staat verkeerde ging hij het in ieder geval bekijken. En wie schetst zijn verbazing toen hij

een groot appartement aantrof, omringd met bomen, met uitzicht op zee, en relatief dicht bij zijn werk.

Het bleek dat de eigenaar een hoge schuld moest aflossen en direct geld nodig had, en daarom de prijs zo verlaagd had.

R., helemaal enthousiast over het aanbod, haastte zich om diezelfde dag nog een lening aan te vragen voor het bedrag dat hij tekort kwam. Helaas kreeg hij bij drie banken nul op het rekest. Maar hij verloor de moed niet en bleef bidden tot don Álvaro.

De volgende ochtend dronk hij onderweg naar zijn werk een kop koffie in een bar. Daar trof hij een oude vriend die net terug was uit Saoedi-Arabië en die hij vijf jaar niet gezien had. De vriend bleek een belangrijke functie te hebben bij een grote bank. Na een poosje gepraat te hebben over van alles en nog wat kwam het gesprek op het appartement en de benodigde lening. Waarop zijn vriend zegt dat hij hem, via zijn afdeling bij de bank, waarschijnlijk kan helpen het probleem op te lossen.

Die avond krijgt R. de eerste positieve berichten. Hij is helemaal opgetogen en belt onmiddellijk zijn vriend bij het Werk om hem te vertellen dat de oplossing van het probleem nabij is dankzij de hulp van don Álvaro. Inderdaad is alles heel snel en op bijzondere wijze opgelost. Hij heeft het appartement kunnen kopen en binnenkort volgen de meubels... En het belangrijkste: hij heeft al een datum vastgesteld voor zijn huwelijk, vol dankbaarheid voor de hulp van zijn bemiddelaar. Ook de families van het aanstaande bruidspaar zijn dolgelukkig en zijn don Álvaro zeer dankbaar.

Opmerking: om privacyredenen zijn de namen bij bovenstaande gunsten weggelaten.